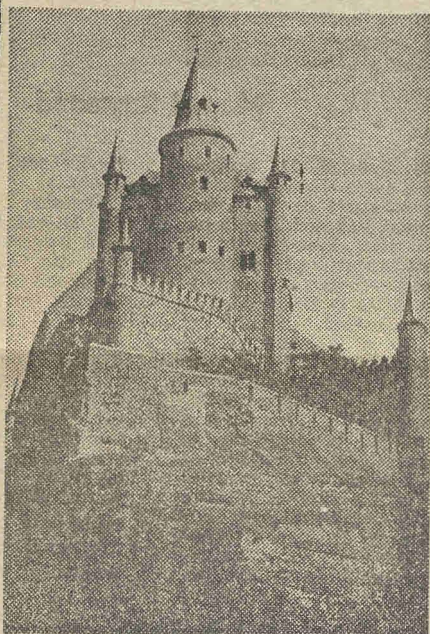

Al IX-lea Colecviu
al A. I. C. L.

A 51.199

Alcazarul din Segovia

Eli Peonidou

Membri al Centrului A.I.C.L. - CIPRU

Valorificarea
literaturii cipriote

TEMA pe care o tratăm are pentru noi — cei care sîntem unul din popoarele cele mai mici, dar și unul din cele mai vechi — un interes deosebit. În Cipru s-au petrecut în ultimii ani foarte multe evenimente, care, în cele din urmă, au dus la împărțirea insulei în două, despărțind prin frontiere artificiale cele două comunități, greacă și turcă. Azi, poporul nostru luptă pentru a-și rezolva problemele sale; în același timp luptă pentru a supraviețui primejdiilor, sprijinindu-se pe rădăcinile sale [...] Și toate acestea, în timp ce simțim deasupra capetelor noastre amenințarea războiului care inconjoară toată această zonă fierbinte din geografia noastră.

Lipsa unei gândiri critice într-o țară mică, plină de probleme politice, sociale, etnologice etc., capătă dimensiuni neliniștitoare și creează o ruptură între creator și poporul său, o ruptură, în același timp, între creator și lumea exterioară.

Nu știu dacă este internațională fraza nedreaptă care spune că „poetul ratat devine critic”; în cazul nostru, dacă o parte din poeți ar fi critici, aceasta ar fi în avantajul lor, spre binele poeziei și al patriei lor. Și asta nu pentru că am suferi de absența unui foarte valoros material poetic. Dimpotrivă, aș putea să enumăr fără șovăire mai bine de zece poeți de mare prestigiu și alții peste treizeci, de renume recunoscut. Poezia noastră contemporană se poate măsura cu poezia oricărei alte țări. Rădăcinile poeziei noastre se adîncesc în trecut, pînă la Homer, hrănindu-se, peste timp, din toate epocile. Frumusețea peisajului, clima suavă, culorile, aromele, marea și natura inflăcărată își găsesc expresia în poezia noastră. Dacă la toate acestea se adaugă dimensiunea tragică și absurdă a războiului — a războaielor — cele care, ca o soartă nedreaptă, nu au nici un fel de legătură cu caracterul pașnic al poporului, fiind provocate de străini, organizate și îndeplinite de străini, dacă le avem în vedere pe toate acestea, atunci poezia noastră, în interiorul lirismului său, capătă, în mod inevitabil, și acel element dramatic care o face de două ori mai puternică și mai perceptibilă.

Această poezie, care în ultimii ani, datorită tragicelor motivații, a atins un nivel de înflorire enorm, este foarte puțin cunoscută dincolo de țărmurile noastre. Aș îndrăzni să spun că de abia de este cunoscută în spațiul helenic. Și una din explicațiile principale este lipsa unei critici care să se ocupe s-o scoată din anonim și să-i dea aripi să zboare. [...].

CRITICA literară poate contribui la soluționarea multor probleme, mari și mici, care ne preocupă. Ea poate să deschidă o potecă, chiar și neînsemnată la început, pentru cunoașterea literaturii celorlalte comunități. Cu alte cuvinte, poate să joace, indirect, un rol politic, apropiind comunitățile noastre care, în mod fatal, se îndepărtează, an de an, una de alta.

Așadar, pentru ca patria noastră să se salveze, dincolo de soluționarea pașnică a problemei politice, trebuie să se salveze cultura noastră. Și pentru a salva cultura, criticii trebuie să se situeze în primele rinduri ale luptei, arătînd drumul ce trebuie urmat.

Cred că Asociația Internațională a Criticilor Literari poate face multe lucruri în sensul promovării operelor scriitorilor necunoscuți, scoțîndu-i astfel din anonim. În această direcție, aș dori să subliniez rolul Buletinului A.I.C.L. și să-mi exprim dorința ca această publicație să circule din ce în ce mai frecvent și în cît mai multe limbi.

*Avec les meilleurs vœux pour 1982!
George Ivanov*